

РЕШЕНИЕ

№ 2969

гр. София, 15.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1416** по описа за **2020** година докладвано от съдия Полина Величкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 285, ал. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/ във вр. чл. 203 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба на Ю. К. И.-С. против Решение № 2721 от 19. 04. 2019 г. по адм. д. № 11409/2017 г. по описа на Административен съд - София град. Развиват се оплаквания за неговата неправилност, поради съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост - касационни отменителни основания по чл. 209, т. 3 АПК. Иска се отмяна на оспорвания съдебен акт.

В проведеното съдебно заседание касационната жалбоподателка не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба - Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", чрез своя процесуален представител оспорва касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира обжалваното решение за правилно и изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София град, III-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и изложените касационни основания, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна, за която съдебният акт е неблагоприятен, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

С обжалваното решение Административен съд - София град е отхвърлил като неоснователни исковите претенции на Ю. И.-С. срещу Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" за осъждането на ответника да ѝ заплати сумата от 300 /триста/ лева дневно неимуществени вреди за 14-дневната ѝ изолация в наказателна килия от 14. 06. 2017 г. до 28. 06. 2017 г., следствие от Заповед № 124/ 7. 06. 2017 г. на Началника на Затвора - [населено място], като е отхвърлил и исковата претенция да ѝ бъдат заплатени 10 000 лева неимуществени вреди, поради бездействието на ответника, включително доктор Д., да не я изолират на 14. 06. 2017, поради здравословното ѝ състояние.

С обжалвания съдебен акт е оставена без разглеждане исковата претенция на Ю. И.-С. за това, че от 1998 г. до 27. 06. 2017 г. е получила тежки и необратими увреждания на здравето поради бездействие на ответника, включително отказване на навременно изследване и лечение и подлагане на принудителен глад за периода от 01. 06. 2017 г. до 14. 06. 2017 г., като в тази част производството по делото е прекратено.

Решението на съда е валидно, допустимо и правилно. Съдът е установил релевантните за спора факти, като е приел, че със Заповед № 124 от 07. 06. 2017 г. на Началника на Затвора - [населено място] на Ю. И.-С. е наложено наказание по чл. 101, т. 7 от ЗИНЗС "изолиране в наказателна килия за 14-денонощия". Наказанието е оспорено пред Административен съд - [населено място], който е потвърдил заповедта като законосъобразна с Решение от 14. 06. 2017 г. по адм. дело № 160/2017 г. по описа на съда и от посочената дата до 27. 06. 2017 г. включително е приведено изпълнението на наказанието.

Съгласно чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС, държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3 от закона. Обезщетението се дължи за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Във фактическия състав на отговорността на държавата, се включват елементите незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилния вредоносен резултат. При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по този ред. Съгласно чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС, в случаите по ал. 1 настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на противното, като доказването на противното се извършва от ответната страна – ГДИН. За квалифицирането на едно бездействие като незаконосъобразно е необходимо да бъде установено неизпълнение на фактическо действие от страна на административен орган или длъжностно лице от администрацията, като е необходимо да съществува нормативно установено задължение за изпълнение на това действие.

В конкретния случай правилен е изводът на съда за неоснователност на имуществената претенция в размер на 300 /триста/ лева дневно, представляващо обезщетение за неимуществени вреди поради 14-дневната изолация на касационната жалбоподателка в наказателна килия от 14. 06. 2017 г. до 27. 06. 2017 г., вследствие от

Заповед № 124/ 7. 06. 2017 г. на Началника на Затвора - [населено място]. Изолирането в наказателната килия е резултат от влязъл в сила акт, чиято законосъобразност е потвърдена от съда. Поради това не е налице първата предпоставка за уважаване на исковата претенция, а именно – наличие на незаконосъобразен административен акт.

Относно твърденията в исковата молба, че състоянието на ищцата е неподходящо за престой в карцера, законосъобразно съдът се е позовал на констатациите от медицинския преглед на 14. 06. 2017 г., извършен от д-р Д., чието становище /л. 50 от делото/ е официален удостоверятелен документ и чиито констатации не са оборени както пред първоинстанционния съд, така и в настоящето касационно производство. От посоченото становище се установява, че Ю. И.-С. е в общо добро състояние и може да бъде преведена в наказателна килия. От наличната по делото докладна от медицинския фелшер към МЦ - д-р М. /л. 52 от делото/ се установява, че за периода на изолиране в наказателната килия ищцата е била посетена 2 пъти от медицинско лице на затвора, но избирателно е отказвала преглед.

Безспорно по делото е установено наличието на предходни заболявания на Ю. И.-С., които са съществували преди изолирането ѝ в наказателната килия. На 18. 06. 2017 г. /видно от фиш от Спешната медицинска помощ на л. 23/, по време на престоя в карцера се е оплаквала от хроничен задух, измерено ѝ е кръвно 130/80, като ѝ е поставен урбазон и не е транспортирана в медицинско заведение. На 24. 06. 2007 г. също от фиш на Спешна медицинска помощ /л. 24 от делото/ се установява, че ищцата е посетена от лекар, като е отбелязана причината и за нехоспитализирането ѝ – като ненужна с оглед състоянието на прегледаното лице. Освен това, видно от писмо вх. № 2878 от 22. 02. 2018 г. до ответника от Началника на Затвора – [населено място] /л. 32 от делото/, привеждането на изпълнението на изолацията е след нов медицински преглед, като при посещенията на спешния медицински екип не е констатирано влошено здравословно състояние.

Предвид това, законосъобразно съдът е приел, че не се доказва незаконосъобразно бездействие от страна на ответника и на д-р Д. касационната жалбоподателка да не бъде привеждана в наказателна килия, поради влошеното ѝ здравословно състояние. От събраните по делото доказателства се установява, че както непосредствено преди изпълнението на Заповед № 124/ 7. 06. 2017 г. на Началника на Затвора - [населено място], така и по време на престоя ѝ в наказателната килия, касационната жалбоподателка е била преглеждана от лекари, всеки от които е установил, че състоянието ѝ не представлява пречка за изпълнението на посочения административен акт.

В хода на съдебното производство Ю. И.-С. не е доказала, че претендираните неимуществени вреди в размер на 300 лева дневно, представляващи обезщетение за неимуществени вреди по време на престоя ѝ в наказателната килия на Затвора - [населено място], са вследствие от незаконосъобразен акт. Същата не се е справила и с доказателствената тежест да установи, че становището на д-р Д. за нейното здравословно състояние преди изолирането ѝ в наказателната килия е било неправилно в тази връзка е било налице незаконосъобразно бездействие на ответника същата да не бъде изолирана, в изпълнение на Заповед № 124/ 2017 г. на Началника на Затвора - [населено място].

Предвид неизпълнените указания на съда да уточни исковата претенция в частта, с която Ю. И.-С. е претендирала неимуществени вреди за това, че от 1998 г. до 27. 06.

2017 г. е получила тежки и необратими увреждания на здравето поради бездействие на ответника, включително отказване на навременно изследване и лечение и подлагане на принудителен глад за периода от 01. 06. 2017 г. до 14. 06. 2017 г., законосъобразно съдът е оставил без разглеждане исковата молба в тази част и е прекратил производството по делото.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде потвърдено.

Ответникът претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение. Съгласно приложимата специална норма на чл. 286, ал. 2 от ЗИНЗС, когато искът се отхвърли изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските се заплащат от ищеца и при оттегляне на иска изцяло, или при отказ от иска изцяло. От анализа на цитираната норма следва извод, че в производството по чл. 284 и сл. от ЗИНЗС ищецът дължи разноските, свързани с производството – за държавни такси, експертизи и т.н., но не и за адвокатски и юрисконсултски възнаграждения, независимо от това дали ответникът е бил представляван по делото. Ето защо на ответника не се присъждат разноси.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК Административен съд – София град, III^{-ти} касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2721 от 19. 04. 2019 г. по адм. д. № 11409/2017 г. по описа на Административен съд - София град.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.